

394.

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 kwietnia 1932 r.

w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Dowody osobiste (paszporty), wymagane do wyjazdu zagranicę, podlegają opłacie, którą ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Paszporty dyplomatyczne i służbowe wolne są od opłaty.

Paszporty i świadectwa, wydawane robotnikom, emigrantom oraz osobom, udającym się zagranicę w celach zarobkowych, wolne są od opłaty.

Art. 2. Paszporty dla osób, udających się zagranicę:

- a) w celach handlowych i przemysłowych,
- b) celem kształcenia się, lub celem prowadzenia badań naukowych,
- c) celem leczenia się, o ile chory jest niezamężny i o ile leczenie się zagranicą jest bezwzględnie konieczne,
- d) celem uczestniczenia w zebrańiach międzynarodowych, zjazdach naukowych, zawodach sportowych i t. p.,
- e) w celach społecznych —

podlegają opłacie, która wynosi w przypadkach, wymienionych w p. a — 25%, zaś w przypadkach, wymienionych w p. b, c, d i e — 20% opłaty, ustalonej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 1 ust. 1.

Osoby, wymienione w punktach b), d) i e), mogą być zupełnie zwolnione od opłat paszportowych według uznania Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ministrowie ci mogą swe uprawnienia w tym zakresie przekazać władzom bezpośrednio sobie podległym.

Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalania w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych — ulgowych opłat za paszporty na wyjazd zagranicę w celach wykonywania zawodu żeglarskiego i lotniczego.

Art. 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 672).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Minister Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji i Minister Robót Publicznych:

Kühn

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

395.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 25 marca 1932 r.

o organizacji komisji dyscyplinarnych dla kierowników i osób dozoru ruchu w zakładach górniczych i o postępowaniu dyscyplinarnem.

Na podstawie art. 135 prawa górniczego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla orzekania o kwalifikacjach kierowników oraz osób dozoru ruchu do dalszego sprawowania ich czynności w zakładach górniczych w wypadkach wykroczenia przeciwko obowiązującym ustawom i rozporządzeniom powołuje się przy każdym wyższym urzędzie górniczym komisję dyscyplinarną, która składa się z przewodniczącego i z mianowanych w trybie przepisany przez art. 135 prawa górniczego członków z pośród sędziów, urzędników władz górniczych oraz kierowników ruchu i osób dozoru.

Przewodniczącym komisji dyscyplinarnej jest prezes wyższego urzędu górniczego.

§ 2. Do wydania orzeczenia właściwą jest komisja dyscyplinarna przy tym wyższym urzędzie górniczym, któremu podlega zakład górniczy, w którym kierownik lub osoba dozoru ruchu zajmowali stanowisko w chwili popełnienia czynów lub zaniedbań, będących przedmiotem doniesienia do komisji dyscyplinarnej.

§ 3. W każdej poszczególnej sprawie, komisja dyscyplinarna obraduje i orzeka w komplecie złożonym z jednego sędziego, jako przewodniczącego, jednego urzędnika władz górniczych i jednego kierownika ruchu, lub jednej osoby dozoru ruchu, stosownie do stanowiska osoby, co do której ma być wydane orzeczenie.

§ 4. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wydaje wszelkie decyzje o charakterze administracyjnym, a w szczególności wyznacza skład kompletu orzekającego w danej sprawie, miejsce odbycia ewentualnej rozprawy dyscyplinarnej, oraz w porozumieniu z przewodniczącym kompletu orzekającego, termin rozprawy.

Przy wyznaczeniu miejsca rozprawy winna być uwzględniona miejscowość, w której ma siedzibę sąd, którego członkiem jest zasiadający w danym komplecie sędzia.

§ 5. Wyższy urząd górniczy załatwia czynności kancelaryjne komisji dyscyplinarnej i dostarcza protokółantów do rozpraw dyscyplinarnych, względnie zarządza wykonanie tych obowiązków przez okręgowe urzędy górnicze w razie rozprawy zamiejscowej.

§ 6. Rzecznika oskarżenia i jego zastępców wyznacza dla każdej komisji dyscyplinarnej Minister Przemysłu i Handlu z pośród urzędników władz górniczych.

§ 7. Osobie, pociągniętej do odpowiedzialności dyscyplinarnej wolno sobie przybrać obrońcę z pośród kierowników, albo osób dozoru ruchu, z pośród adwokatów, lub z pośród urzędników państwowych. Na żądanie obwinionego przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza mu obrońcę z urzędu z pośród urzędników władz górniczych.

§ 8. Obrońca ma obowiązek przytoczyć w obronie wszystkie okoliczności, które uważa za konieczne i przydatne i zastosować ustawowe środki obrony. Obrońca winien zachować w tajemnicy wszystkie poufne informacje, udzielone mu z tytułu obrony.

§ 9. Postępowanie dyscyplinarne jest tajne.

§ 10. Okręgowy urząd górniczy w razie dostarczenia lub otrzymania wiadomości o popełnieniu przez kierownika, lub osobę dozoru ruchu czynów, względnie zaniedbań, mogących spowodować dyskwalifikację, zarządza w razie potrzeby dochodzenie, celem wyjaśnienia sprawy, poczem przesłuchawszy, o ile to jest możliwe, obwinionego, przesyła doniesienie rzecznikowi oskarżenia przy właściwej komisji dyscyplinarnej.

Doniesienie winno zawierać dokładne wskazanie faktów, w których okręgowy urząd górniczy dopatruje się naruszenia obowiązków przez kierownika lub osobę dozoru ruchu.

§ 11. Jeżeli rzecznik oskarżenia po otrzymaniu doniesienia uzna, że dostarczone akta i dane są niedostateczne do uzasadnienia wniosku o dyskwalifikację, to zwraca je okręgowemu urzędowi górniczemu z żądaniem uzupełnienia we wskazanym przez siebie kierunku.

§ 12. Rzecznik oskarżenia nie ma prawa samodzielnie umorzyć postępowania dyscyplinarne.

Jeżeli rzecznik oskarżenia uzna, że otrzymane akta i dane nawet po ich uzupełnieniu nie są dostateczną podstawą dla postawienia wniosku o dyskwalifikację, w takim razie przedkłada komisji dyscyplinarnej doniesienie okręgowego urzędu górniczego wraz z nadesłanymi materiałami i stawia zarazem wniosek o umorzenie postępowania dyscyplinarne.

Wniosek rzecznika oskarżenia o umorzenie postępowania dyscyplinarne winien być rozpatrzony przez komplet orzekający komisji dyscyplinarnej, wyznaczony w tym celu w trybie § 4 niniejszego rozporządzenia, na posiedzeniu niejawnym bez wzywania osoby, przeciwko której było skierowane doniesienie okręgowego urzędu górniczego.

§ 13. Uchwała komisji dyscyplinarnej, odrzucająca wniosek rzecznika oskarżenia o umorzenie postępowania dyscyplinarne powoduje przekazanie sprawy do rozprawy dyscyplinarnej. Uchwała taka zaskarżeniu nie podlega.

Jeżeli rzecznik oskarżenia przedłoży komisji dyscyplinarnej wniosek o dyskwalifikację, to taki wniosek musi być przedmiotem rozprawy.

W razie jeżeli w myśl postanowień powyższych dwóch ustępów ma być zarządzona rozprawa dyscyplinarne, komisja dyscyplinarne przesyła o tem zawiadomienie okręgowemu urzędowi górniczemu, który

wystąpił z doniesieniem, rzecznikowi oskarżenia i obwinionemu. Do zawiadomienia, przesłanego obwinionemu, winny być dołączone odpisy doniesienia i wniosku rzecznika oskarżenia o dyskwalifikację, względnie uchwały komisji dyscyplinarnej, przewidziane w ustępie 1 niniejszego paragrafu.

§ 14. Po doręczeniu zawiadomienia oraz załączników wymienionych w § 13, obwiniony lub jego obrońca ma prawo przeglądać akta sprawy, z wyjątkiem protokołu obrad i sporządzać z akt potrzebne odpisy. Prócz tego zarówno obwiniony, jak rzecznik oskarżenia, mogą w ciągu 8-miu dni po doręczeniu im powyższego zawiadomienia, stawiać dalsze wnioski, które rozstrzyga komisja dyscyplinarne. Decyzje takie podlegają odrębnemu zaskarżeniu do Kolegium Górniczego w ciągu 7 dni od dnia doręczenia odnośnej decyzji.

§ 15. Na rozprawę wzywa się obwinionego z równoczesnym doręczeniem mu listy członków kompletu orzekającego oraz ich zastępców.

Jeżeli obwiniony przybrał sobie obrońcę i podał komisji dyscyplinarnej jego imię i nazwisko oraz adres, lub jeżeli ustanowiono obrońcę z urzędu, wzywa się również obrońcę na rozprawę.

§ 16. Komisja dyscyplinarne może wzywać do rozprawy dyscyplinarnej także świadków i znawców.

§ 17. Rozprawa dyscyplinarne odbywa się wyłącznie przy udziale osób, uprawnionych do udziału w sprawie.

§ 18. Rozprawę dyscyplinarne należy w miarę możliwości przeprowadzić w jednym dniu z uwzględnieniem koniecznych przerw, można jednak uchwałą komisji z ważnych powodów rozprawę odroczyć. W razie odroczenia rozprawy dyscyplinarnej, o ile w składzie kompletu orzekającego zajdzie zmiana, postępowanie dowodowe przeprowadza się ponownie.

§ 19. Rozprawą kieruje przewodniczący kompletu orzekającego, który przestrzega porządku wyjaśnień, repliki i uwag, oraz czuwa nad formalnym i rzeczowym biegiem postępowania.

§ 20. Rozprawę dyscyplinarne rozpoczyna się od odczytania wniosku rzecznika oskarżenia, względnie przewidzianej w § 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia uchwały komisji dyscyplinarnej, poczem następuje przesłuchanie obwinionego, wezwanych świadków i znawców, oraz w miarę potrzeby, odczytanie protokołu dochodzeń, jak również innych mających znaczenie dla sprawy aktów i dokumentów. Obwinionemu, jego obrońcy i rzecznikowi oskarżenia służy prawo wypowiedzenia się co do poszczególnych środków dowodowych i odwodowych oraz stawiania pytań świadkom i znawcom. Przewodniczący ma prawo uchylić pytanie. Od decyzji przewodniczącego można odwołać się do decyzji kompletu orzekającego.

§ 21. Po zamknięciu postępowania dowodowego następują wywody i wnioski rzecznika oskarżenia, tudzież obwinionego i jego obrońcy. Stronie obwinionej w każdym wypadku służy ostatni głos.

§ 22. Komisja dyscyplinarne może przy rozstrzyganiu sprawy opierać się tylko na tych faktach i okolicznościach, które ujawniono na rozprawie dyscyplinarnej i na ich podstawie wydaje orzeczenie według swego przekonania.

§ 23. Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie, mocą którego bądź odrzuca wnioski o pozbawienie obwinionego kwalifikacji do dalszego pełnienia czynności kierownika lub osoby dozoru ruchu, bądź uchwała dyskwalifikację czyto bezterminową, czy też na czas określony, na podstawie uznania obwinionego winnym rażącego lub wielokrotnego wykroczenia przeciw obowiązkom, wynikającym z istniejących przepisów ustawowych lub wydanych na ich podstawie rozporządzeń władz górniczych.

§ 24. Narada nad orzeczeniem przy rozstrzygnięciu sprawy jest tajna. Orzeczenie zapada większością głosów. Przewodniczący oddaje głos swój na ostatku. Sentencję orzeczenia sporządza się na piśmie. Sentencję podpisują przewodniczący i członkowie kompletu orzekającego. Sentencję tę ogłasza stronom przewodniczący zaraz po naradzie i głosowaniu.

Orzeczenie powinno być przygotowane w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu sentencji i powinno zawierać:

- 1) dzień wydania orzeczenia,
- 2) wymienienie komisji dyscyplinarnej, oraz nazwisk członków kompletu orzekającego i protokółanta,
- 3) imię i nazwisko obwinionego, oraz stanowisko zajmowane przez niego w zakładzie górniczym,
- 4) przedmiot obwinienia,
- 5) uzasadnienie orzeczenia,
- 6) sentencję orzeczenia.

Oryginał orzeczenia pozostający w aktach komisji dyscyplinarnej podpisują przewodniczący i członkowie kompletu orzekającego. Obwinionemu i rzecznikowi oskarżenia oraz okręgowemu urzędowi górniczemu, który wystąpił z doniesieniem, doręcza się odpis orzeczenia, podpisany przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej.

§ 25. Z przebiegu rozprawy dyscyplinarnej sporządza się protokół, w którym zapisać należy datę, miejsce rozprawy, nazwiska członków kompletu orzekającego i protokółanta, stron i ich zastępców, w końcu streścić przebieg rozprawy.

Protokół podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokółant.

§ 26. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej może zarówno obwiniony, jak i rzecznik oskarżenia odwołać się do Kolegium Górniczego z powodu orzeczenia o winie, lub naruszenia przez komisję przepisów prawa górniczego, lub też przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 27. Odwołanie należy wnieść w ciągu 14-tu dni po dniu doręczenia odpisu orzeczenia na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, który przesyła je wraz z właściwymi aktami do Kolegium Górniczego.

§ 28. Orzeczenia komisji dyscyplinarnej niezaskarżone w terminie przepisany stają się prawomocnymi z upływem tego terminu.

§ 29. O uprawomocnieniu się orzeczenia komisji dyscyplinarnej wskutek niewniesienia odwołania, względnie o zmianie lub zatwierdzeniu tego orzeczenia przez Kolegium Górnicze w razie wniesienia odwołania, komisja dyscyplinarna zawiadamia wyższy urząd górniczy, przy którym jest ustanowiona, oraz okręgowy urząd górniczy, którego doniesienie spowodowało przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego.

§ 30. Na żądanie osoby, co do której orzeczono prawomocnie dyskwalifikację, lub na żądanie jej ustawowych spadkobierców, można wznowić postępowanie, o ile osoby te przedstawia takie nowe fakty lub środki dowodowe nieznanne w poprzednim postępowaniu, które same przez się, lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi, lub dowodami poprzednio zebranymi, mogą spowodować uwolnienie od zarzutu.

§ 31. Żądanie wznowienia postępowania należy wnieść do tej komisji dyscyplinarnej przy wyższym urzędzie górniczym, która rozstrzygnęła sprawę w pierwszej instancji. Komisja ta rozstrzyga — bez udziału stron — o dopuszczalności wznowienia. Przeciwno rozstrzygnięciu komisji dyscyplinarnej można wnieść zażalenie do Kolegium Górniczego w ciągu 14 dni po doręczeniu odpisu uchwały.

§ 32. Dopuszczenie wznowienia postępowania wstrzymuje wykonanie orzeczenia o dyskwalifikacji. Komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby uzupełnienie lub przeprowadzenie nowych dochodzeń, poczem przekazuje sprawę do rozprawy dyscyplinarnej.

§ 33. O ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, należy w postępowaniu przed komisją dyscyplinarną stosować analogicznie przepisy kodeksu postępowania karnego.

§ 34. Umorzenie postępowania dyscyplinarnego bez rozprawy, lub odrzucenie wniosku o dyskwalifikację po przeprowadzeniu rozprawy nie zwalnia osoby, przeciwko której toczyło się dochodzenie dyscyplinarne od odpowiedzialności karnej stosownie do postanowień Działu XII prawa górniczego.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

396.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 kwietnia 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 24 czerwca 1931 r. o dozorz nad mięsem i przetworami mięsnymi.

Na podstawie art. 8 pkt. a), b), c), d), e) i g) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorz nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu, o dozorz nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 558), a zmienionem rozporządzeniem z dnia 31 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 751), wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1. W odpowiednich paragrafach zmienia się nazwę „masarskie” na „wędliniarskie”.

2. § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące: „Otłoka w stanie surowym nie może być używana do wyrobu przetworów mięsnych”.